

Jesca

JESCA

ROMAN

**NIESKE SELLES-
TEN BRINKE**

ŷ/sestra

Jesca

Nieske Selles

ISBN 9789464251319

ISBN e-book 9789464251326

NUR 301

Ontwerp omslag: Studio Nijenhuis

Opmaak binnenwerk: Studio Mol

© 2025 Sestra

Onderdeel van Jongbloed Christelijke Media - Leeuwarden

Alle rechten voorbehouden.

www.jongbloedmedia.nl

www.nieskeselles.nl

Wanneer mensen schreeuwen,
kwaad zijn of fel reageren,
knoop dan in je oren,
onthoud dan goed,
dat het hart van die ander
eigenlijk liefde zoekt.

Liefleven

Inleiding

Je hebt Jesca in handen! Het verhaal van een jonge vrouw, die trauma's uit haar verleden probeert te boven te komen. Ondertussen ontstaan er nieuwe gebeurtenissen die haar leven complex en moeilijk maken.

Als pleegmoeder heb ik ontdekt dat veel pleegkinderen én hun ouders te maken hebben met trauma's, die hun leven beïnvloeden en waarbij patronen zich dreigen te herhalen door generaties heen.

Een liefdevol netwerk en professionele hulpverlening is voor hen van cruciaal belang, om een manier te vinden trauma's te verweven met hun leven en om te leren hechten aan de mensen om hen heen.

Ik heb Jesca geschreven, omdat ik het belangrijk vind dat lezers weten dat ouders van uit huis geplaatste kinderen vaak zelf nooit de juiste zorg en begeleiding hebben gehad in hun jonge jaren. Ze zijn slachtoffer van hun eigen opvoeding, en kunnen onmogelijk de zorg voor een kindje dragen, zolang ze niet hebben geleerd om voor zichzelf te zorgen.

Ik hoop dat je van Jesca gaat houden, zoals ik dat ben gaan doen. Het verhaal van Jesca staat niet op zichzelf.

Er zijn talloze verhalen van vrouwen zoals zij, vaak verstopt achter voordeuren en niet of nauwelijks in beeld door grote wisselingen van hulpverleners en instanties.

Lees Jesca met een open hart, en vertaal de liefde die je voor haar gaat voelen naar vrouwen in jouw eigen omgeving die het verdienen om door jou gezien en geliefd te worden.

Nieske Selles

* Dit verhaal raakt het echte leven en kan daarmee ook jouw leven persoonlijk raken. Het is goed om te weten dat er heftige thema's zoals kindermisbruik naar voren komen in dit boek.

December 2022

JESCA

Zonder aarzelen trekt Jesca het plastic omhulsel kapot. De test is wit, vaalwit. Met haar vinger betast ze de twee open vakjes aan de bovenkant van de test. Ze hoort zichzelf lachen. Het lijkt de lach van iemand anders, maar door het geluid weet ze dat ze het zelf is. Er is niemand anders in de kamer. Omdat Adriaan zo aandringt, zal ze de test doen, maar natuurlijk is ze niet zwanger. Dat zou belachelijk zijn op haar leeftijd. Bovendien was het haar eerste keer zonder condoom. Niemand raakt meteen de eerste keer zwanger.

De nagel van haar wijsvinger is afgebroken, ziet Jesca wanneer ze naar haar vingers kijkt. Of heeft ze die kapotgebeten? De kartelige randjes lijken daar meer op te wijzen. Ze gromt. Jaren geleden is ze al gestopt met nagelbijten. Zou ze dan toch gespannen zijn? Ze bijt de laatste lelijke randjes er nu ook maar af. Straks maar even langs de Action voor nieuwe kunstnagels.

Jesca leest de gebruiksaanwijzing drie keer. *Zorg voor een schoon en droog flesje of potje.* Snel pakt ze een halfgevuuld limonadeglas van het volle aanrecht en spoelt het

om. Ze droogt het glas af met de punt van het zwart-wit geblokte gordijn. Alle theedoeken zitten in de was. Ze heeft de gewoonte van haar moeder overgenomen om theedoeken als vaatdoeken te gebruiken.

Ze verfrommelt de gebruiksaanwijzing en gooit het papiertje in de roestvrijstalen afvalbak. Adriaan heeft straks weer iets om op te mopperen, gniffelt ze in zichzelf. Hij heeft een bloedhekel aan papier in de afvalbak. Papier moet volgens hem gescheiden verzameld worden van al het andere afval, want oud papier levert geld op. En geld betekent bier, of iets sterkers. Het kan haar niets schelen. Helemaal niets.

Met de test in haar ene hand en het limonadeglas in de andere loopt Jesca naar de badkamer. De deur laat ze openstaan. Ze houdt niet van gesloten deuren.

Ze plast voorzichtig in het glas, haar handen blijven schoon. Dat heeft ze netjes gedaan. Ze zet het plastic staafje in het glas, en ineens voelt ze dat het kippenvel op haar armen staat. Natuurlijk is ze niet gespannen, houdt ze zichzelf voor. Ze doet de test alleen maar omdat Adriaan het wil. Toch? Maar de spanning kruipt onder haar huid. Ze kan er niets aan doen. Ze probeert de knoop van haar strakke jeans dicht te krijgen, maar haar handen trillen te erg. Ze vloekt en laat de gulp openstaan. Haar wijde, donkerblauwe fleecetrui valt eroverheen. Deze trui is dik en warm. Een prima vervanger voor de verwarming, die het alweer niet doet. Adriaan kreeg de trui op zijn eerste werkdag van zijn baas, maar op de bouw draagt hij liever zijn spijkerjack. De trui heeft ze voor het gemak maar ingepikt. De initialen van het bouwbedrijf staan op de rug: A.S., wat staat voor 'Anton Stark'. Adriaan werkt er nu drie maanden. Het is zijn langste dienstverband ooit.

Over een maand kan hij eindelijk de monteur van de verwarming betalen, heeft hij gezegd.

Ze rilt en probeert haar trillende handen rustig te krijgen door ze in de zak van de trui te stoppen. Ze gelooft Adriaan niet. Het geld voor de verwarming zal hij nooit zo lang kunnen bewaren. Het komt vast weer bij de slijterij terecht. Ze weet nog niet wat ze gaat doen als Adriaan weer dagenlang sterkedrank zal drinken, met onvoorspelbare driftbuien en ruzies om niets als gevolg. Misschien kan ze logeren bij haar nicht. Dat heeft ze eerder gedaan om Adriaans boosheid en woede over niets te laten overwaaien. Maar Tamara's vriend was de vorige keer niet blij met haar logeerpartij. Ze weet niet of ze er weer zomaar binnenkomt.

Jesca staart naar de punten van haar Adidas-gympen en durft niet op te kijken, maar het moet. Ze moet Adriaan straks gerust kunnen stellen als hij thuiskomt. Zijn angst voor een zwangerschap is belachelijk. Ze kent haar eigen lichaam. Er is vast niets aan de hand...

Ze bijt op haar lip en tilt haar hoofd op. Het witte plastic staafje ligt daar maar, op de rand van de wastafel. Het glas, met de urine er nog in, staat ernaast. Ze kijkt... en haar hart wordt koud. Ze wist niet dat je hart echt kan verkillen. Maar nu weet ze hoe het voelt, een koud hart.

Een paar seconden staart ze naar het staafje. Dan houdt ze het onder de kraan, alsof het stromende water de twee blauwe streepjes die in de vakjes steeds feller oplichten, kan wegspoelen. Haar ogen worden nat. Ze rukt een gefafelde handdoek van de koude verwarming en wrijft het staafje droog, maar de blauwe streepjes blijven zichtbaar.

Februari 2023

JESCA

Elke nacht wanneer ze wakker wordt van haar overvolle blaas, hoopt ze dat de lichte bolling van haar buik verdwenen is. Dat het een boze, verwarrende droom is, die even snel weer weggaat als dat hij gekomen is. Het is een hopeloze hoop. Vannacht is die hoop verwarrend genoeg vermengd met opluchting, omdat ze nog steeds alleen is. Adriaan is deze nacht niet thuisgekomen. Nog niet.

Ze kijkt naar de rode cijfers op haar wekker: 03:00 uur.

Snel draait ze zich op haar zij. Een felle steek trekt door haar rug. Het bed kraakt wanneer ze overeind komt. Even glijdt haar hand door de kuil in het matras, dat nodig vervangen moet worden. Nora zou zeggen: 'Als er toch eens een schip met geld kwam...' Zo snel als de herinnering aan haar moeder bovenkomt, duwt ze die ook weer weg. Niet nu. Gedachten aan Nora gaan haar sowieso niet verder helpen.

Op de wc blijkt haar blaas lang niet zo vol als hij aanvoelde. Meer dan een ministraaltje komt er niet uit.

Ze drinkt een glas water leeg bij de wastafel en strijkt met haar vinger langs het gevlekte potloodstreepje onder

haar oog. Haar wallen lijken nu nog donkerder en ze poetst het streepje weg met wat spuug.

Net als ze een paar warme sokken heeft aangetrokken om niet opnieuw ijskoude voeten te krijgen tijdens het slapen, hoort ze hem.

De deur valt met een harde klik in het slot. Elk geluid kan ze thuisbrengen. Ze hoort hoe hij de pedaalemmer omver schopt die in de hoek van de keuken staat en probeert zich in te beelden hoe de keukenvloer er nu uit moet zien.

De restjes uit de koelkast die over de datum waren heeft ze gisteren weggegooid. Die liggen nu - aan Adriaans gevloek te horen - verspreid over de keukenvloer. Hij is er misschien met zijn grote, vieze werkschoenen doorheen gelopen, de etensresten en stank verder verspreidend door de kamer.

Ze voelt de vermoeidheid over zich heen komen. Morgen verwacht Adriaan dat zij alles weer opruimt. Misschien doet ze het niet, maar de stank zal ondraaglijk zijn. De dagelijks terugkerende misselijkheid is zonder de geur van bedorven eten al erg genoeg.

Adriaan zoekt tijdens zijn wankele gang door de kleine kamer houvast aan de meubels en ze hoort hoe het tafeltje naast de deur het moet ontgelden. Hij trekt het van de muur en vraagt zich hardop af wie dat stomme tafeltje daar heeft neergezet. Ze hoort een harde plof, en dan wordt het stil.

Zou hij echt op de bank blijven slapen? Een licht fladdergevoel in Jesca's buik verradt hoe blij ze daarmee is.

Pas een uur later, wanneer het echt stil blijft en ze weer durft te gaan slapen, denkt ze terug aan de kleine bewegingen in haar buik. Is het mogelijk dat het fladderende

gevoel iets anders is geweest dan alleen de opluchting dat Adriaan niet naar boven kwam? Dat kan niet waar zijn, niet nu ze net ook zelf heeft besloten - na wekenlang aandringen van Adriaan - dat de abortuskliniek haar volgende bestemming zal zijn. Ze kokhalst.

De tranen stromen en haar kussen voelt plakkerig aan wanneer het eerste zonlicht van de nieuwe dag haar kamer verlicht. Gordijnen hangen er niet voor het slaapkamer-raam, maar ze heeft een moltonhoeslaken met knijpers aan de roestige roede opgehangen, zodat ze toch nog wát privacy heeft. Ze strijkt met de palm van haar hand over de harde verdikking, onder in haar buik. Met haar duim en wijsvinger meet ze een afstand van enkele centimeters. Zoiets? Zou het zo groot zijn nu? Ze betrapt zichzelf op een glimlach, heel even maar.

‘Jesca!’ Hard en dwingend klinkt zijn stem. Ze verstijft. ‘Schiet op! Om negen uur is de afspraak.’

Ze slikt, maar haar keel is droog en het lukt niet om hem antwoord te geven. Ze hoort hem al. Zijn schoenen bonken op de houten trap en hij gooit de deur van haar slaapkamer - hun slaapkamer - open.

‘O, je bent gewoon wakker, maar je hebt toch het lef om niet te reageren?’ Hij schreeuwt tegen haar en ze blijft zich vastklemmen aan de hoop dat alles weer normaal zal zijn als ze hem zijn zin geeft. De kliniek. Negen uur. Ze moet het gewoon doen. Er is geen keus.

Zijn ruwe hand omklemt haar bovenarm en ze ruikt de alcohollicht in zijn adem, vermengd met het zweet in zijn kleding. Toch staan zijn ogen verrassend helder. Hij is vastbesloten en hij denkt dat zij het ook is.

Ze knikt en grijpt Adriaans flecevest van de stoel op

hun slaapkamer. Ze trekt het om haar schouders, maar de kilte in haar wil niet verdwijnen.

‘Ik moet eerst de rommel opruimen die jij vannacht gemaakt hebt.’ Onverwachts fel kijkt ze hem aan. Iets van haar oude strijd lust komt in haar omhoog. Ze dacht dat ze het kwijtgeraakt was sinds ze in minuscule raampjes van een plastic staafe twee lichtblauwe streepjes zag. Maar een vuur in haar maakt dat ze hem toebijt: ‘Ik hoorde wel hoe je de pedaalemmer omver schopte. Waar was je vannacht?’

Even lijkt Adriaan van zijn stuk gebracht, maar dan trekt hij hard aan haar arm. ‘Dat kan later. Eerst zorgen dat jij weer plat wordt. Zo plat als voor dit hele gedoe begon.’ Minachtend kijkt hij van haar ogen naar haar borsten, om vervolgens zijn harde blik te laten rusten op de plek waar een lichte ronding is ontstaan. In een reflex legt ze haar hand op die plek. Alsof ze datgene wat ze nooit een baby durft te noemen, wil beschermen tegen zijn onvoorspelbare woedeaanvallen. De greep om haar bovenarm verslapt en Adriaan wrijft met zijn eeltige duim over de plek waar hij haar net nog geknepen heeft.

‘Alsjeblieft, schatje. Zeg dat jij dit ook niet wilt. Ik kan het niet, weet je. Ik zou net zo’n mislukte vader zijn als mijn eigen vader ooit was. En jij kunt het ook niet. Dat snap je toch?’

De verandering in hem is er zonder enige aankondiging en het verwart haar. Zoals altijd.

Hij duwt haar zachtjes op het bed, hun bed. Op zijn knieën gaat hij voor haar zitten. Zijn gezicht verbergt hij in haar schoot. Ze houdt van hem. Steeds als ze bij hem wegvlucht, komt ze na verloop van tijd toch bij hem terug. Soms kan hij zo lief tegen haar zijn, zo romantisch. Dat moet liefde zijn. Het kan niet anders.

‘Ik hou van jou!’

Nu zegt ze het toch. Ze beseft dat hij weet dat hij nu gewonnen heeft. Elke keer als ze bij hem terugkomt, kruipt hij als een slachtoffer naar haar toe. Ze stopt de wetenschap dat hij dader is weg, heel ver weg. Het helpt haar niet om in een hoekje te gaan zitten, laat staan om weg te blijven. Waar moet ze heen? Ze heeft alleen Adriaan.

‘Ik hou van je.’

Ze zegt het nog eens en hij tilt zijn hoofd iets op.

‘Dat weet ik toch. Het spijt me van vannacht.’

Ze schudt haar hoofd, maar hij ziet het niet. Natuurlijk spijt het hem niet, het zal komende nacht weer precies hetzelfde gaan.

Adriaan staat op en trekt haar met zich mee. Een lichte weerzin siddert door haar heen wanneer hij zijn dikke lippen op de hare drukt. Hij stinkt. Ze strijkt met haar mouw langs haar mond en ineens beseft ze dat hij het ook dit keer niet terug heeft gezegd. Net als de vorige keer, en de keer daarvoor. Hij houdt niet van haar. Zou hij van hun kind kunnen houden? Adriaan zegt dat het geen kind is. Nog niet... Het zijn enkel wat cellen volgens hem. Hij heeft gelijk. Toch?

*

De tafel is glad. Ongetwijfeld heeft de assistente van de gezette, besnorde arts aan de andere kant van de tafel er vlak voor hun komst nog een doekje over gehaald.

Jesca zag haar uit de spreekkamer komen, vlak voor ze zelf naar binnen werd geroepen. Een emmertje met sop in haar hand. Gele wegwerpvaatdoekjes hingen over

de rand van de emmer en lieten een spoor van druppels achter op de grijze, gespikkelde plavuizen.

Elk detail had ze in zich opgenomen, terwijl ze met Adriaan naast zich in de wachtgang zat. Witte plastic stoelen waren vastgeschroefd aan de muur, waardoor je dichter bij andere wachtenden zat dan je wilde. De muur van de gang, waar twee met folie afgeplakte glazen deuren op uitkwamen, was behangen met posters en reclameuitingen. Een bijna naakte vrouw staaarde haar vanaf een grote poster aan. Haar donkere haren hingen slierterig om haar hoofd en haar bijna zwarte ogen keken uitdagend de wereld in. Ze had haar handen om haar buik gelegd, waarop met rode plakkaatverf stond geschreven: 'Mijn lichaam, mijn keuze.' Jesca huiverde en keek van haar knieën naar haar schoenen, om vervolgens weer naar de vrouw op de poster te kijken. Ze weigerde naar haar eigen buik te kijken. Haar hand lag er al op. Dat was genoeg.

Schouder aan schouder zaten ze daar. Met Adriaan. Hij las het laatste nieuws over Max Verstappen. Zijn held, leeftijdsgenoot en idool: Max was degene die zijn dromen had waargemaakt. Adriaan droomde nog. Ze greep zijn hand. Hij was haar enige baken in deze onbekende, misselijkmakende wereld. Tegelijk was hij haar grootste angst. Ze wilde opstaan en wegrennen, maar het leek of ze met de stoelen vastgenageld zat. Haar benen weigerden, en toen de arts hen binnenriep, moest Adriaan haar stevig bij haar arm vasthouden, anders zou ze zeker in elkaar gezakt zijn. Het was te veel. Alles was te veel, en terwijl haar hoofd leegliep en ze nauwelijks meer kon denken, vulde haar buik zich. Een vreemd gevoel stroomde van haar kruin naar haar tenen. Het gevoel dat ze niet alleen was, maar dat ze naast de verantwoordelijkheid voor

zichzelf, de verantwoordelijkheid voor iets anders met zich meedroeg. Iemand anders. Ze voelde het en wist wat het betekende. Maar ze negeerde het. Dat kon niet anders.

De dikke arts praat met Adriaan alsof ze vrienden zijn en zij er niet bij is. Met haar vingertop glijdt ze over het oppervlak van de tafel. Cirkels maakt ze. Eerst groot, dan kleiner. Uiteindelijk zijn de cirkeltjes zo klein als een cashewnootje. Jesca heeft gelezen dat het vruchtje in haar buik zo groot is nu. Een cashewnoot. Een mensje? Ze lacht hardop. Haar ogen doen niet mee, haar hart ook niet. Adriaan lacht wel mee. Hij knijpt even in haar hand, die op de tafel ligt, en zegt: 'Ja schat, jij kunt ook niet wachten tot alles weer normaal is. Ik weet het. We gaan het snel regelen nu.'

Twee paar ogen kijken haar nu aan. Ze moet luisteren, zegt de arts. Hij zal haar alles uitleggen. Over een paar dagen kan ze terugkomen. Dan wordt het geregeld en is alles weer normaal. De arts vertelt haar dat de eerste weken moeilijk kunnen zijn. Er zijn mensen met wie ze kan praten. Hulpverleners. Er zijn ook vrouwen die ervaringsdeskundig zijn. Ze hebben hetzelfde meegemaakt en hij kan een afspraak voor haar regelen als ze dat wil. Hij kijkt van Adriaan naar haar en zijn ogen blijven op haar rusten. Hij is aardig en zegt zachtjes: 'Het is het beste voor jullie allebei, meisje. Je bent te jong, het is niet het goede moment.'

Ze knikt. Ja, het is het beste. Het beste... het beste...

De echo sterft weg en vastberaden knijpt ze terug in Adriaans hand. Het moet zo gaan. Hij zal weer van haar houden, zoals eerst. Ze verlangt naar hem, naar zijn liefde, en knikt naar de man.

‘Vertel het maar, hoe het zal gaan. Ik wil dit.’

De arts draait aan zijn snor. Vijf rondjes. Daarna begint hij zijn uitleg over de ingreep. Ze hoort alles wat hij zegt, maar ze luistert niet. De woorden blijven in de lucht hangen, ergens tussen de arts en haar. Het kan haar niets schelen. Adriaan luistert wel en hij weet hoe het verder moet. Gelukkig heeft ze Adriaan.

*

Enkele dagen later meldt Jesca zich. Adriaan heeft haar afgezet. Hij moet nog iets regelen en komt haar halen als ze klaar is. Als h et klaar is.

Ze zit weer op dezelfde witte plastic stoel als vijf dagen daarvoor. De stoel naast haar is vrij. Er ligt een stapeltje tijdschriften op. Ze probeert de koppen te lezen, maar de woorden zijn moeilijk. Lezen heeft ze altijd al het moeilijkst gevonden op school. In groep 8 stond er op haar rapport dat ze AVI 4 gehaald had. Ze had echt haar best gedaan, maar het lukte gewoon niet.

Een paar dagen bedenktijd hebben haar niet tot andere inzichten gebracht. Alleen Tom, haar broer, twijfelt. Ondanks dat ze hem eigenlijk nooit spreekt, heeft ze nu toch contact gezocht via Facebook. Zijn vriendin Rafa ella heeft het jaren geleden ook gedaan en het heeft haar achteraf veel stress gegeven. Nu willen ze graag zwanger worden, maar het lukt niet. Tom vindt dat ze er nog eens goed over moet nadenken.

Het probleem is dat ze niet meer kan nadenken. Adriaan is steeds in haar buurt geweest. Hij blijft ’s avonds thuis en ligt ’s nachts naast haar in bed. Ze kijken haar lievelingsfilms en ze hebben zelfs seks gehad. Het lijkt echte

liefde. Maar diep in haar hart weet ze dat liefde anders moet zijn. Anders moet voelen.

Ze is aan de beurt. De schoonmaak-assistente is nu medisch assistente geworden. Ze heeft haar steriele handschoenen al aan en geeft Jesca geen hand bij binnenkomst. Wapperend met wat papieren zegt ze: 'Uitkleden mag achter het scherm. Alles moet uit, de schort die daar hangt kun je aantrekken.'

Ze gehoorzaamt. Haar knieën knikken.

Ze trekt alles uit en rilt. Even voelt ze aan haar pijnlijk gezwollen borsten. Zou dat straks ook meteen over zijn? Vast niet. Haar buik negeert ze. Het heeft geen zin om daarbij stil te staan. Straks is het voorbij.

Ze trekt de olijfgroene papieren schort over haar hoofd en knoopt die met de twee papieren linten dicht op haar rug. Dan schuift ze het gordijn behoedzaam open. Ze blijft staan en neemt de ruimte in zich op. De stoel, in het midden van de ruimte, is maar half. Een kort zitgedeelte en een in verhouding veel te lange rugleuning. Een wit plastic kastje staat ernaast, waar allerlei instrumenten op klaarliggen. Ze heeft gekozen voor een roesje, dus ze zal er niets van merken. Alles is voorbij voor ze er iets van voelt.

Ze zucht diep en loopt naar de stoel, maar blijft toch op een meter afstand staan. Dezelfde arts als enkele dagen ervoor kijkt haar vriendelijk aan. Hij laat zijn mondkapje ergens onder zijn kin bungelen. Verbeeldt ze het zich nou of kleeft er chocoladepasta in zijn snor? Ze voelt weerstand, waarom is Adriaan niet bij haar gebleven?

'Je vriend is er niet?' De arts vraagt het op hetzelfde moment dat zij aan Adriaan denkt. Jesca schudt kort haar hoofd.